

၁၀ ရက်အတွင်း

ယောကျာ်းမသိမ်းသွင်းနည်း

မုခ်သိမ်း

ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဟွင်း ....

စိတ်ရှိတိုင်းသာ

ကောင်းကင်ကြီးကို

လက်နဲ့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ

ဆွဲဖြဲလို့ ရရင်

စိစိညက်ညက်ကြေတာ ကြာပြီ။

(၁)

နံနက်ခင်းရဲ့ လေပြည်ထဲမှာ ခြံထဲက စိုက်ထားတဲ့ ပန်းပင်တွေက ပွင့်တဲ့ ပန်းရနံ့တွေကို ရှူရှိုက်လိုက်ရလို့ ဦးဖေသိန်းတင်တစ်ယောက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လို့ နေပါတယ်။

ဒီပန်းပွင့်တွေ ဖူးပွင့်တဲ့ သူ့ခြံထဲက ပန်းတွေကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေက "ဟယ် ... ပန်းကလေးတွေက လှလိုက်တာလို့ " ပြောရင်ကိုပဲ ဦးဖေသိန်းတင်အဖို့ ကျေနပ်လို့ မဆုံး။

ဦးဖေသိန်းတင်ဘဝမှာ လိုအပ်တာ လူတစ်ယောက်အတွက် ရသင့်ရထိုက်သလောက် ရခဲ့ပြီးပြီ။

ဥပမာ မိဘဘိုးဘွားအမွေလည်း ရပြီးပြီ။ ဘွဲ့တွေ နှစ်ခုသုံးခုရခဲ့လို့ အရာရှိကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး ပြီးပြီ။ (အခုတော့ ပင်စင်စားပေါ့) ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ဇနီးမယားအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ။ အဲဒီကနေ သမီးလေးတစ်ယောက်လည်း ရတနာအဖြစ်ရခဲ့တယ်။ ငွေကြေး၊ ကား၊ တိုက်တာ ရှိသင့် သလောက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့အိမ်ခြံကလေးဟာ နွေးထွေးတဲ့ ရိပ်သာယာတစ်ခုဆိုရင် မမှားပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ဦးဖေသိန်းတင်မှာ လူပီပီ ချို့ယွင်းချက်ကလေး အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိတာပေါ့။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ....။ ပြော မပြောချင်တော့ပါဘူး။

***

"ဖေဖေ ... သမီး ဆိုင်သွားတော့မယ် ..."

ဆင်ဝင်အောက်ရှေ့ရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်တက်ခါနီး သမီးဖြစ်တဲ့ ဝတီခင်ကို ဦးဖေသိန်းတင် ကကြည့်လိုက်တယ်။

"အင်း ... ငါ့သမီး ဒီလို ဝတ်ပုံစားပုံ လှပုံနဲ့ ကတော့ကွာ ... ဆိုင်မှာတော့ ကောင်လေးတွေ ဈေးဝယ်သလိုလိုနဲ့ လာပြီး ငမ်းကြ၊ စာပေးကြလုပ်မှာ ပဲဟေ့ ..."

"အို ... ဖေဖေကလည်း အတပ်သိနေပါလား ..."

ဝတီခင်က ကားတံခါးကို ဖွင့်နေရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"သိတာပေါ့ကွာ ... အဖေဆိုတာလည်း လူပျိုပေါက်ဘဝက ဒါမျိုး စိတ်ကစားဖူးတာပဲ ... အေး ... ဒါပေမဲ့ စာလာပေးတဲ့ သူတိုင်းကိုတော့ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားသူများ တာပဲဆိုပြီး သွေးနားထင် မရောက်စေနဲ့ သမီး

... ယောက်ျားလေးဆိုတာ အမြည်းရလို့ ကတော့ လျက်ဆားတောင် အစာပြေရင် ပြီးရောဆိုပြီး တောင်းတတ်တာမျိုးပဲဟေ့"

"ဖေဖေကလည်း ... ဖေဖေစကားက သမီးကပဲ လာသမျှလူ ကြိုက်ရမလို ဖြစ်နေပြီ"

ဝတီခင်က အဖေဖြစ်တဲ့ ဦးဖေသိန်းတင်ကို စိတ်ဆိုးသလို အမူအရာမျိုးနဲ့ ပြောရင်းက ခြံထဲကနေ ကားမောင်းထွက်သွားပါတယ်။

ဦးဖေသိန်းတင်က ခြံထဲက ထွက်သွားတဲ့ ကားကိုကြည့်ရင်း ခြံဝဆီ လမ်းလျှောက်သွားပြီး ခြံဝတံခါးရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်နေလို့ ...။

"ဗျို့ ... ကိုဖေသိန်းတင် ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ ..."

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်လိုက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက ဥပသကာ ဦးဘစော ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ဦးဖေသိန်းတင်က ဦးဘစောကိုကြည့်ရင်း နည်းနည်း ‘ဘု’ သွားတယ်။ ဒင်းကို ‘ဘု’ နေတာကြာပြီ။ ဥပုသ်နေ့တွေဆို ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံကနေ မိုးမလင်းသေးဘူး။ မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ ဒီနေ့ဟာ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်တယ်။ မနက်ဆယ်နာရီမှာ သီလလာယူပါ ဘာညာဆိုပြီး မနက်လေးနာရီလောက် ကတည်းက အသံအော်ဟစ်လို့ ပါ။ အိပ်တဲ့ လူက အိပ်မရတော့ဘဲ နိုးလာကော။ မနက်မိုးလင်း ရှစ်နာရီကိုးနာရီမှ အော်လည်း ရတဲ့ ဟာပဲ။

"မတ်တတ်ရပ်နေတယ်လေဗျာ ..."

ဦးဖေသိန်းတင်စကားကြောင့် ဦးဘစောက နည်းနည်းဒေါသထွက်သွားတယ်။

"ကိုဖေသိန်းတင် ခင်ဗျားက စကားကို လူကြီးပီပီ ကောင်းကောင်း

ပြောပါဗျာ ..."

"ဒီမှာ ဦးဘစော ... ကျုပ် ကောင်းကောင်း ပဲပြောတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကောင်းမပြောဘူး ... မတ်တတ်ရပ်လို့ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်ပြောတာ ကျုပ် လွန်လား"

"ကိုဖေသိန်းတင် ... ခင်ဗျား အဲဒီလို ဘုဂလန့်တွေလုပ်လွန်းလို့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ မုန်းနေတာ ... လူချစ်အောင် နေစမ်းပါဗျာ"

ဦးဖေသိန်းတင် ခြံဝမှာ ရပ်နေမိတာ မှားပြီလား မသိ။ ဘဝမှာ ကိုယ်ကကြီးပဲ သူများကို ဆရာ လုပ်လာညွှန်ကြားလာတာ အခု ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး ဆရာလာလုပ်သူနဲ့ တွေ့နေရပြီ။

"ဒီမှာ ဦးဘစော ... မှန်တာပြောရင် မုန်းတတ်တာကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး ... ကျုပ်ကို မုန်း သည် ဖြစ်စေ ချစ်သည် ဖြစ်စေ ဘယ်သူမှ ထမင်းလာကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားနဲ့ အခုလို စကား ပြောရတာကိုက ကျုပ်အဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာဖို့ အချိန်နောက်ကျသွားပြီ ..."

ဦးဖေသိန်းတင်က အဲဒီနောက် ခြံဝင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။

ဦးဘစောက ခြံရှေ့မှာ ခေါင်းကိုခါလိုက် ဦးဖေသိန်းတင်ရဲ့ ခြံဝင်းထဲကိုကြည့်လိုက်နဲ့ အဲဒီ နောက်တော့ ခြံရှေ့ကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

***

မျက်နှာပုပ်သိုးစူဆောင့်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ ဦးဖေသိန်းတင်တစ်ယောက် ဆက်တီခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်တယ်။

"အဖေကြီး ... ရှင် ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ... သတင်းစာဖတ်တာက
ဇောက်ထိုးကြီး"

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မိမိခင်က ရယ်ရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"သိပါတယ် မိရယ် ... တမင်တကာ ဇောက်ထိုးဖတ်ရင် ဘယ်လိုမျှ
ကံစိက ကျင့်သားရမလဲ လို့ လုပ်ကြည့်နေတာ ..."

"ကြည့်လုပ်နော် ... အသက်ကြီးမှ မျက်စိထိဦးမယ် ... ဒါနဲ့
အဖေကြီးရဲ့ မျက်နှာက တစ်ခုခု အလိုမကျသလိုပဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာ
လဲ"

"မပြောချင်ပါဘူး မိရယ် ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခြံဝမတ်တတ်ရပ်
နေတာ ဘာလုပ်နေလဲတဲ့ လာမေးတယ်လေ ... လူတွေများ အားအား
ယားယား ..."

"အဖေကြီးရယ် ... ရှင့်မလည်း အဲဒါတွေကခက်နေတာ ... ဪ ...
ဒါနဲ့ ရှင့်ကို ပြောရ ဦးမယ် ... ဒီနေ့ညနေ မိရဲ့ တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်
ချင်း ကြည်ပြာဦးတို့ လာမယ် ..."

ဦးဖေသိန်းတင်က သတင်းစာကို ချလိုက်ရင်းမှ ...

"ဘာကိစ္စလဲကွ ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ..."

"ဟော ... ပြောပြန်ပြီ၊ ဘာရှုပ်ယှက်ရမလဲ၊ ကြည်ပြာဦးက သူ့ရဲ့
သားနဲ့ သမီးနဲ့ ကို လက်ထပ် ပေးချင်တယ်တဲ့ ... အဲဒါ ကလေးတွေချင်း
တွေ့ရအောင်လို့ ပေါ့ ..."

"နေစမ်းပါဦးကွ .... သမီးနဲ့ အဲဒီကြည်ပြာဦး သားကကော
ရင်းနှီးကြလို့ လား ..."

"ဗိုလ်ချုပ်ဈေး FMI က သမီးရဲ့ ဆိုင်မှာ တော့ ပစ္စည်းဝယ်ဖူးတော့ မျက်မှန်းတန်းမိနေ တယ်လေ ... လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးကြပစေပေါ့ ..."

ဦးဖေသိန်းတင်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားရင်းမှ ...

"ဒီကောင်လေးက ဘာလုပ်တာလဲ ..."

"ဪ ... ကြည်ပြာဦးသားက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာလေ ..."

"ထားပါကွာ ... ဒီကိစ္စကို သမီးကိုကော ပြောထားလား"

"ပြောပြီးပြီ ..."

"ဒါဆို တော်ကြာ အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်တဲ့ ဖိုးကုလားလာရင် နည်းနည်း ပါးပါး ဧည့်ခန်းကို ရှင်းထားခိုင်း ..."

ဒေါ်မိမိခင်ကတော့ ချစ်ခင်ပွန်း ဦးဖေသိန်းတင်စကားကို ဘာမှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ အိမ်နောက်ဖေး ဝင်သွားပါတယ်။

ဦးဖေသိန်းတင်ကတော့ ဆက်တီဆိုဖာခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေ လေရဲ့ ။

သူ့အပြုံးက တစ်ခုခုကို ကျေနပ်နေတဲ့ ပုံမျိုးပါ။

***

ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဝယ်သူပါးသလဲမသိ။ လကုန်ခါနီးရက်မို့ ထင်ပါရဲ့ ။ မနက်က အလှကုန် ပစ္စည်းလာဝယ်တာဆိုလို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည် ဒါပဲရောင်းရသေးတယ်။

အဲဒါ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ လာခါနီး ထမင်းစားခန်းမှာ မေမေပြောတဲ့ စကားကြောင့် လာဘ်ပိတ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မေမေက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သား သင်္ဘောအရာရှိနဲ့ ပေးစားချင်တယ်တဲ့ လေ။ အဲဒီလူက ဆိုင်မှာ နှစ် ခါသုံးခါလောက် လာဝယ်ဖူးတယ်။ အဲဒါ သမီးတို့ ချင်းလည်း ရင်းနှီး အောင် တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက်လေ့လာတဲ့ ။ ဒီညနေသက် သက် အစောကြီး အိမ်ပြန်ရဦးမယ်။ ပြင်ရဆင်ရ ဝတ်ရဦးမယ်။

"မမဝတီ ... ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်လိုက်ပါဦး"

အရေးထဲ ဆိုင်ကအရောင်းကောင်မလေးက လက်ညှိုးထိုးပြီးပြလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ပါးချိုင့် နှစ်ဖက်ကိုပေါ်အောင် ပြုံးရင်းမှ ကျွန်မဆိုင်ဘ က်ကို လာနေတဲ့ သူ့ကို တွေ့ရတယ်။ သူဆိုတာက ကိုမင်းထွန်းလေ။

"မမဝတီခင် ... သေချာတာက ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေတာ မဟုတ်ပါ ဘူးနော်၊ သေချာတာက ဝယ်သူကို မျှော်နေတာပဲဖြစ်ရမယ်"

လုပ်ပြန်ပါပြီ။ ဒီလူနဲ့ ။ ကျောင်းတုန်းက အကျင့်ကို မဖျောက်ဘူး။ အ သံကိုအော်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲမသိ။ ဘေးနားကဆိုင်တွေက တစ်မျိုးထင်ကုန်တော့မယ်။ အံ့မယ် ... ထပ်ပြီးတော့တောင် ပြုံးလိုက် သေး။ အလကား ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘူး။

"မမဝတီခင် ဘာစဉ်းစားနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အတပ်သိတယ် နော် ..."

"ပြောစမ်းပါဦး ဘာသိတာလဲ ..."

"သိတာပေါ့ ... ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အလုပ်မှာ ကိုယ်မလုပ် ဘဲ ဒီလာသလဲဆိုတာလေ ... ကျွန်တော့်အလုပ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စ ပ်တူရှယ်ယာလုပ်တာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံကူးတဲ့ Digital Lab မှာ ကျွန်တော်

မရှိလည်း ရတယ်လေ ..."

ဝတီခင် ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ကိုမင်းထွန်းကတော့ သူ့အဖြေကို ကျေနပ်လို့ နေရဲ့ ။ စောစောက အတိုင်း ပြုံးပြုံးကြီးရှိနေရဲ့ ။

"မဝတီခင် လာဗျာ ... ဝယ်သူကို စောင့်နေရမယ့်အတူ FMI အပေါ် ဆုံးထပ်မှာ တစ်ခုခုစား ရအောင် ...."

"ရှင် ကျွေးမှာ နော် ..."

"ကျွေးပါမယ်ဗျာ ..."

ဝတီခင်က အရောင်းကောင်မလေးကို မှာ စရာရှိတာမှာ ပြီး FMI အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ကိုမင်းထွန်းနဲ့ အတူ လိုက်လာခဲ့တယ်။

***

"ကဲဗျာ ... ထမင်းစားခါနီးပြီပဲ ... ဒီတော့ မဝတီခင်ကြိုက်တဲ့ မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်ပဲ စား ..."

ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ။ ကိုမင်းထွန်းက ကောင်တာမှာ မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်တစ်ပွဲနဲ့ သူသောက်ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်အတွက်ပါ ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

"ကိုမင်းထွန်း ... ရှင့်ကို အခု ကော်ဖီသောက်နေရင်းနဲ့ ဒီထက်ပိုသောက်ကောင်းဖို့ သတင်း ကောင်းတစ်ခု ပါးရဦးမယ် ..."

ကော်ဖီခွက်ကို သောက်ခါနီးဆဲဆဲ မင်းထွန်းက ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပါတယ်။

"ဘာများ လဲ ဝတီခင်ရဲ့ ..."

"ဒီညနေ မေမေရဲ့ အသိသူငယ်ချင်းက သူ့သားနဲ့ ကျွန်မကို လာပြီး ဆုံပေးမလို့ တဲ့ ... ကျွန်မတို့ ချင်း ရင်းနှီးအောင်လို့ တဲ့ ... ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်တယ်ပေါ့ ... အဲဒါဒီညနေ လူကြီးတွေ စကားပြောကြမယ် ..."

"ဗျာ ... ဒီညနေ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီညနေပါရှင် ..."

စောစောက ပြီးနေတဲ့ မင်းထွန်းမျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"အဲဒီကိစ္စကို မဝတီခင်ဘက်ကကော ဆန္ဒရှိလို့ လား ..."

"ဆန္ဒရှိတာတွေ ဘာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ သမီး လိမ္မာဖြစ်အောင်ဆိုတော့ မိဘစကားနားထောင်ရမှာ ပေါ့ ..."

မင်းထွန်းက ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ငုံလောက် သောက်လိုက်ပါတယ်။

"ဒါဆို တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက ကျွန်တော်က ဝတီခင်အပေါ်မှာ တောင်းထားတဲ့ အဖြေ မရတော့ဘူးဆိုပါတော့ ... သုံးနှစ်သုံးမိုးမကဘူး လေးနှစ်လေးမိုးလောက် ရှိပြီနော် ..."

ဝတီခင်က မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်တစ်စွန်းကို ခပ်စားလိုက်ပြီးနောက် ...

"ကိုမင်းထွန်းက ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်တုန်းက ပြောခဲ့တယ်နော် ... မဝတီခင်ကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ် ... ဒီအတွက် လက်ခံသည် ဖြစ်စေ မခံသည် ဖြစ်စေ အချိန်မည်ရွှေ့မည်မျှ အကန့်အသတ် မရှိပါ ... စဉ်းစားပါ ... ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ မဝတီခင်ရယ် ... ကျွန်တော့်ခမျာ မဝတီခင်ဆီက အဖြေရဖို့ စောင့်တာ အခုဆို ကမ္ဘာကြီးတောင် ပြားသွားပြီမဟုတ်လား ..."

"ကမ္ဘာကြီး ပြား မပြားတော့ မသိဘူး ... ရှင်တော့ အခု ခံစားချက် တွေ များ သွားပြီ မဟုတ်လား ..."

မင်းထွန်းက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ မှန်ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်က မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ ကြည့်နေမိပါတယ်။ ပြီးမှ ...

"သေချာတာတစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြောတယ်နော် ... မဝတီခင်က အခုအိမ်က သဘောတူမယ် ဆိုတဲ့ လူကို စိတ်မဝင်စားတာကတော့ အမှန်ပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား ... စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော့်ကို အခုလို ဘယ်အသိပေးမလဲဗျာ ဟုတ်ဖူးလား ... ကဲ ... စားလိုက်ပါဦး ဟဲ ဟဲ ..."

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်းမှ စောစောကနှင့်မတူသော အမူအရာမျိုးနဲ့ မင်းထွန်းက ပြောလိုက် ပါတယ်။

"ရှင်က သေချာလှချည်လား ... ဘာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မကို ဝေဖန်လိုက်တာလဲ ..."

"မဝတီခင်ရဲ့ နှလုံးသားကို ကျွန်တော် အာရုံခံစားကြည့်လိုက်တာပါဗျာ ..."

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ နှလုံးသားစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးကော်မရှင်အဖွဲ့သာရှိရင် ရှင် ရာထူးကြီးကြီးရမှာ အမှန်ပဲ ..."

ဝတီခင်က အဲဒီစကားပြောပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မြိတ်က တံကြေးကိုက်ကိုသာ ဆက် စားနေပါတယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ မင်းထွန်းကြတော့လည်း ညနေရောက်လျှင်

ဝတီခင်တို့ အိမ်မှာ ဘာတွေပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးကြမလဲကို တွေးနေ
မိပါတော့တယ်။

***

"ဖိုးကုလားရေ ..."

"ဗျာ ... ဦးဖေသိန်းတင် ..."

"လက်ဖက်ရည်တွေ မုန့်တွေ ချပေးဟေ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ဦးဖေသိန်းတင်က ဖိုးကုလားကို လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ
က ဦးဖေသိန်းတင်၊ ဒေါ်မိမိခင်၊ ဝတီခင်နဲ့ ဒေါ်ကြည်ပြာဦးရယ်
သူ့သားဖြစ်တဲ့ ခင်မောင်ဦးတို့ လည်း ရှိနေပါတယ်။

ခင်မောင်ဦးကတော့ ဝတီခင်ကို အပိုင်တွက်ထားပုံပါပဲ။ လူကြီးတွေ
ယခုလို အဆင်ပြေ နေတာ သူ့ကိစ္စလည်း အဆင်ပြေပြီလို့ ။

ဖိုးကုလားက မုန့်တွေကို လာချပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရ
ည်ခွက်တွေပါ လာချ ပါတယ်။

"ကဲ ... စားကြပါဦး"

ဦးဖေသိန်းတင်က စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်၊ မု
န့်ပန်းကန်တွေကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ကြည်ပြာရေ စား ... မောင်ခင်မောင်ဦး စားနော် ... အားမနာနဲ့ ..."

ဒေါ်မိမိခင်က ဧည့်သည် တွေ အားနာမှာ စိုးတဲ့ အတွက် ထပ်မံပြော
လိုက်ပါတယ်။

"ကဲ ... ဒီက မိရဲ့ သူငယ်ချင်း မကြည်ပြာဦး ရှေ့ထားပြီး ...

မောင်ခင်မောင်ဦးကို အန်ကယ်က မေးရဦးမယ် ... မင်းက သဘော
အင်ဂျင်နီယာနော် ..."

"ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ... ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားသဘောအင်ဂျင်
နီယာပါ ..."

ခင်မောင်ဦးက အားတက်သရော ဖြေလိုက်ပါတယ်။

"ဒါဆို ... မင်းက နိုင်ငံခြားသဘောမှာ သွားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရတာဆိုတော့ မြန်မာ နိုင်ငံကနေသွားရင်
အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်း ထောက်ခံစာတော့ မလိုဘူးပေါ့ကွာ
... ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တာက အန်ကယ်ရဲ့ သမီးကို
မင်းက လက်ထပ်ချင်တာဆိုတော့ မင်းမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူးဆိုတဲ့
... ဆေးစစ်ထားတဲ့ စာရွက် အန်ကယ်ကိုပြရမယ် ... အဓိက ပြောရရင်
တော့ HIV ကင်းရှင်းကြောင်းပေါ့ကွာ ... ဘယ်လိုလဲ ... အဲဒါပြနိုင်ရင်
အန်ကယ်ရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးတာပေါ့ ..."

"ဒီမှာ ကိုဖေသိန်းတင် ... ရှင်က ကျွန်မရဲ့ သားကို ဘယ်လို
စကားပြောလိုက်တာလဲ ..."

"အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်ကို အန်ကယ်က နိုင်ငံခြားမှာ ရှုပ်တဲ့ သူလို့
ထင်လို့ လား ..."

ဦးဖေသိန်းတင်ရဲ့ စကားအဆုံး ဒေါ်ကြည်ပြာဦးက ခင်မောင်ဦးပါ
ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။

"အန်ကယ်က သမီးရှင်ကွ ... အန်ကယ်သမီးက သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့
အပျိုစစ်စစ် ... အဲဒီလို သန့်ရှင်းတဲ့ သူအဖို့ အန်ကယ်က ဖခင်တစ်ယော

က်ပီပီ ကိုယ့်သမီးအတွက် ကာကွယ်တာ အပြစ် မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး ... ကိုယ့်ဘက်ကမှန်ရင် အန်ကယ်ပြောတာ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူးကွာ ..."

"ဒီမှာ မေမေ လာ သွားမယ် ... ဒါသက်သက် ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာ ကို စော်ကားတာ ... သူ့သမီး ရွှေထွက်ပလေစေ့ ကျွန်တော် မယူဘူး ..."

ခင်မောင်ဦးက မိခင်ဖြစ်သူကို လက်ဆွဲထူလိုက်ရင်းမှ ဦးဖေသိန်းတင်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

"အဲဒီ ရွှေထွက်တဲ့ နေရာကို မင်းတို့ လာတာပဲ မဟုတ်လား"

"ကိုဖေသိန်းတင် ... ရှင် လူကြီးစကားပြောပါ ... လာ သား ဒီဘုဂလန့် လူ့ခွစာတွေနဲ့ မပတ်သက်တာကောင်းတယ် ..."

ဒေါ်ကြည်ပြာဦးက ဦးဖေသိန်းတင်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောရင်းက အိမ်ထဲကနေ ခင်မောင်ဦး နဲ့ အတူ ထွက်သွားပါတယ်။

"အဖေကြီးရယ် ... ရှင်ဟာလေ ... အားလုံး မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်ကုန်ပြီ ... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ..."

ဒေါ်မိမိခင်က ဦးဖေသိန်းတင်ရဲ့ လက်မောင်းကိုကိုင်ရင်း မေးလိုက်ပါတယ်။

"အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်သမီးအတွက် မှန်တာကိုလုပ်တာ ... သူသာ သမီးကို တကယ်မြတ်နိုးသူမှန်ရင် လုပ်နိုင်ရမှာ ပေါ့ မိရယ်၊ သန့်ရှင်းတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သမီးလေးအတွက်တော့ ဘာပြန်၊ ညာပြန်၊ ဘာအရာရှိ၊ ညာအရာရှိတွေ မလိုပါဘူး ..."

ဝတီခင်က ဦးဖေသိန်းတင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဦးဖေသိန်းတင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ သမီးကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေ ပေါ်လွင်နေတယ်ဆို

တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောဖို့ လိုမယ်မထင်ပါ။

***